EIROPAS PARLAMENTS

2004 *2009*

Ārlietu komiteja

PAGAIDU
2006/2032(INI)

18.9.2006

ZIŅOJUMA PROJEKTS

par cīņas pret terorismu ārējo aspektu
(2006/2032(INI))

Ārlietu komiteja

Referents: *Luis Yáñez-Barnuevo García*

PR_INI

SATURS

Lpp.

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS .....**Error! Bookmark not defined.**

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

par cīņas pret terorismu ārējo aspektu

(2006/2032(INI))

Eiropas Parlaments,

– ņemot vērā Līgumu par Konstitūciju Eiropai,

– ņemot vērā Līguma par ES V sadaļas 6. un 7. pantu,

– ņemot vērā 1948. gada 10. decembra Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju,

– ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju, ko parakstīja Romā 1950. gada 4. novembrī,

– ņemot vērā trīspadsmit Apvienoto Nāciju Organizācijas konvencijas, kas šodien pastāv starptautiskā terorisma novēršanas un izskaušanas jomā; Drošības padomes rezolūcijas 1368, 1373 (2001) un 1267 (1999); un Ģenerālās asamblejas 2006. gada 8. septembra rezolūciju par Apvienoto Nāciju Organizācijas globālo stratēģiju cīņai pret terorismu un pievienoto rīcības plānu,

– ņemot vērā Eiropas drošības stratēģiju – „Droša Eiropa labākā pasaulē" –, ko pieņēma Eiropadomes 2003. gada 12. decembra sanāksmē, kā arī tajā pašā dienā pieņemto Eiropas Savienības stratēģiju cīņai pret masu iznīcināšanas līdzekļu izplatību,

– ņemot vērā Eiropadomes 2004. gada 25. un 26. marta Briseles sanāksmes secinājumus un jo īpaši 2004. gada 25. marta Eiropadomes sanāksmes deklarāciju par cīņu pret terorismu, paredzot noteikumu par solidaritāti,

– ņemot vērā Eiropas Savienības pārskatīto rīcības plānu/darba plānu cīņai pret terorismu, ko Eiropadome pieņēma 2004. gada 17. un 18. jūnija sanāksmē,

– ņemot vērā Eiropas Savienības stratēģiju cīņai pret terorismu, ko pieņēma Eiropadomes 2005. gada 14. un 15. decembra sanāksmē, kā arī tajā pašā dienā pieņemto Eiropas Savienības stratēģiju radikalizācijas un teroristu vervēšanas jomā,

– ņemot vērā starptautiskā demokrātijas, terorisma un drošības sammita secinājumus, kuru rīkoja Madridē no 2005. gada 8. līdz 11. martam,

– ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāra 2006. gada 27. aprīļa ziņojumu „Vienoti pret terorismu – ieteikumi pasaules stratēģijai cīņai pret terorismu" (A/60/825),

– ņemot vērā Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu rīcības kodeksu cīņai pret terorismu, ko pieņēma Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu sammitā, kurš 2005. gada 27. un 28. novembrī notika Barselonā,

– ņemot vērā ES un Amerikas Savienoto Valstu 2004. gada 26. jūnija un 2005. gada

20. jūnija deklarācijas par cīņu pret terorismu un par savstarpējās sadarbības pastiprināšanu ieroču neizplatīšanas un cīņas pret terorismu jomā,

– ņemot vērā ceļazīmi kopējas ārējās drošības telpas izveidei starp Eiropas Savienību un Krieviju, ko 2005. gada 10. maijā parakstīja ES un Krievijas XV sammitā,

– ņemot vērā ES un Dienvidaustrumu Āzijas valstu apvienības (*ASEAN*) kopējo deklarāciju par sadarbību cīņā pret terorismu, ko 2003. gada 27. janvārī parakstīja ES un *ASEAN* XIV ministru konferencē,

– ņemot vērā 2001. gadā parakstīto ES un Āfrikas Vienotības organizācijas kopīgo deklarāciju,

– ņemot vērā Starptautiskās Krimināltiesas Romas Statūtus, ko 1998. gada 17. jūlijā pieņēma Apvienoto Nāciju Organizācijas pilnvarotā diplomātiskā konference,

– ņemot vērā savu 2005. gada 7. jūnija ieteikumu Eiropadomei un Padomei par ES Rīcības plānu terorisma apkarošanai[1],

– ņemot vērā Reglamenta 45. pantu,

– ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu un Attīstības komitejas atzinumu (A6-0000/2006),

A. tā kā starptautiskais terorisms pašlaik rada vislielākos draudus starptautiskās sabiedrības drošībai, mieram, stabilitātei un demokrātijas vērtībām un jo īpaši tiešus draudus Eiropas iedzīvotājiem, ES dalībvalstīm, demokrātijai un tiesiskai valstij, kā arī Eiropas Savienības pamatvērtībām.

tā kā cīņa pret terorismu ir Eiropas Savienības prioritāte un viena no galvenajām tās ārējās rīcības sastāvdaļām, kā nosaka Eiropas drošības stratēģija,

tā kā Eiropas Savienībai ir sava stratēģija cīņai pret terorismu, kura jāiekļauj daudzpusējā stratēģijā un kuras pamatā jābūt cilvēktiesību un tiesiskas valsts principu beznosacījumu ievērošanai, ņemot vērā to, ka terorisms ir tiešs uzbrukums gan šīm tiesībām, gan šiem principiem un ka jebkādi šo tiesību un principu pārkāpumi, ko veic valdības un demokrātiskie spēki, faktiski ir teroristu un viņu atbalstītāju politiska uzvara, par kuru ziņo plašsaziņas līdzekļos,

D. tā kā terors vienmēr ir kriminālnoziegums un nav attaisnojams un tā kā to nekad nedrīkst izmantot politisku mērķu sasniegšanai,

E. atzīstot, ka galēja nabadzība, kolektīva vilšanās un sociālā atstumtība ir faktori, kas var veicināt teroristu grupu parādīšanos un sekmēt to atbalstīšanu,

F. tā kā terorismam ir ļoti piemērota augsne tādā sabiedrībā, kurā ir augsts sašķeltības, nevienlīdzības un diskriminācijas līmenis un ievērojama sociālā, etniskā un politiskā neviendabība,

[1] OV C 124 E, 25.5.2006., 241. lpp.

G. tā kā, lai efektīvi cīnītos pret terorismu, ir labi jāzina sociālais, politiskais, ekonomiskais un reliģiskais konteksts, kurā rodas terorisms un kuru izmanto tā autori un atbalstītāji,

H. tā kā terorisma draudi skar ne tikai konkrētus ģeogrāfiskos apgabalus, bet teroristu organizācijas atrodas gan mūsu robežu iekšpusē, gan ārpusē un ir vairākkārt parādījušas, ka spēj veikt uzbrukumus un vardarbības aktus visos kontinentos un pret vairākām valstīm vienlaikus,

I. tā kā gan atsevišķas dalībvalstis, gan Eiropas Savienība un tās iestādes kopumā jau ir bijušas starptautiskā terorisma tieši mērķi vai varējušas par tādām kļūt,

J. tā kā līdz šai dienai gūtā rūgtā pieredze liecina, ka neviena dalībvalsts individuāli nevar sekmīgi stāties pretī terorisma parādībai un tā kā ir skaidrs, ka Eiropas Savienībai, no vienas puses, ir jāizveido kopīga politika cīņai pret terorismu, kura ļautu izmantot visus instrumentus un visus līdzekļus, kas ir tiesiskas valsts un Eiropas Savienības rīcībā, un, no otras puses, jāpanāk apņēmības pilna un efektīva starptautiska sadarbība cīņā pret starptautisko terorismu,

K. apzinoties, ka terorisma globālais aspekts prasa arī globālu atbildi, kas varētu šai parādībai stāties pretī visās tās izpausmēs, gan drošības ziņā, gan politiskā, ekonomiskā, sociālā un kultūras ziņā,

L. ar bažām konstatējot, ka slepeno dienestu ziņojumi pirms Ņujorkas un Madrides uzbrukumiem ļāva paredzēt tūlītējas briesmas, kas cīņā pret terorismu netika pareizi interpretētas,

M. tā kā, lai Eiropas Savienības rīcība cīņā pret terorismu būtu efektīva, ir jāpanāk labāka koordinācija, jāuzlabo informācijas apmaiņa starp dalībvalstīm un Eiropas Savienības iestādēm,

N. tā kā Eiropas Savienībai saistībā ar cīņu pret starptautisko terorismu ir jāizstrādā aktīva novēršanas, nevis tikai reaģējoša politika,

O. tā kā, lai cīņa pret starptautisko terorismu būtu efektīva, tās pamatā jābūt patiesai pārliecībai un ciešai apņēmībai Eiropas Savienībā un tās dalībvalstīs un tai jāspēj paļauties uz izprotošas un labi informētas sabiedriskās domas atbalstu,

P. pārliecināts, ka kādas kultūras, civilizācijas vai reliģijas iztēlošana nelabvēlīgā gaismā ir liktenīga kļūda,

Par cīņas pret starptautisko terorismu ārējā aspekta pamatprincipiem

1. pilnībā atbalsta stratēģisko mērķi cīnīties pret terorismu globāli, stingri ievērojot cilvēktiesības, un padarīt Eiropas Savienību drošāku, lai tās iedzīvotājiem būtu patiesa brīvības, drošības un tiesiskuma telpa; piekrīt Padomes viedoklim, ka, nerunājot par citām terorisma formām, vislielākos draudus Eiropas pašlaik rada radikālas vardarbīgas grupas, kas proklamē, ka aizstāv islāmu, un pirmkārt no grupas *Al Qaeda*;

2. uzsver, ka Eiropas Savienībai un tās dalībvalstīm ir jāizstrādā globāla stratēģija terorisma

apkarošanai, ievērojot pamatprincipus, kas virza arī Apvienoto Nāciju Organizācijas rīcību, un ar konstruktīvu un nopietnu dialogu starp civilizācijām, kurā ņem vērā attiecīgos priekšstatus un bažas, un pilnībā ievērojot starptautiskos tiesību aktus;

3. uzsver, ka ir steidzami pareizā un pilnīgā veidā jāievieš tādu politisko pasākumu kopums, ko pieņemtu visaugstākajā politiskajā līmenī saistībā ar Eiropas Savienības stratēģiju cīņai pret terorismu, rīcības plānā un stratēģijā cīņai pret radikalizāciju un teroristu vervēšanu, lai ambiciozie mehānismi un citi šajos dokumentos iekļautie priekšlikumi pēc iespējas ātrāk tiktu īstenoti ar konkrētiem un efektīviem pasākumiem cīņā pret terorismu;

4. ir gandarīts, ka Ģenerālā asambleja nesen pieņēma Apvienoto Nāciju Organizācijas stratēģiju cīņai pret terorismu un pievienoto rīcības plānu; pauž bažas par kavēšanos, kas konstatēta globālas konvencijas par cīņu pret terorismu pieņemšanā; aicina Eiropas Savienības iestādes un dažādās dalībvalstis turpināt nemitīgi strādāt, lai panāktu starptautisku vienprātību, kas ļautu vispirms pieņemt globālu konvenciju un pēc tam efektīvi īstenot pasākumus, kas iekļauti minētajā stratēģijā un minētajā rīcības plānā;

5. pauž nožēlu, ka, lai gan acīmredzami pastāv teroristu draudi, dažas dalībvalstis vēl nav parakstījušas un/vai ratificējušas dažas no Apvienoto Nāciju Organizācijas trīspadsmit konvencijām cīņas pret terorismu jomā; atgādina, ka pagaidām tikai divas valstis ir ratificējušas minētās trīspadsmit konvencijas un ka vēl 78 valstis ir jau ratificējušas divpadsmit; uzskata, ka sevišķi lielas bažas rada tas, ka 33 citas valstis nav ratificējušas vairāk kā sešas no minētajām starptautiskajām konvencijām;

6. aicina Eiropas Savienības dalībvalstis pieņemt iekšējos tiesību aktus, kas vajadzīgi minēto konvenciju efektīvai īstenošanai;

7. uzsver, ka Eiropas Savienības ārējā rīcībā starptautiskā terorisma apkarošanas jomā galvenā uzmanība tiek veltīta radikālu vai ekstrēmistu grupu *atturēšanai* no terorisma izmantošanas vai no terorisma kā to mērķu sasniegšanas līdzekļa atbalstīšanas; uzskata, ka mērķi, ko Eiropas Savienības stratēģija cīņai pret terorismu nosaka novēršanas jomā, šim nolūkam kopumā atbilst;

8. atkārto, ka ir sistemātiski jārunā par to, ka terorisms nav pieņemams nekādos apstākļos un nevienā kultūrā, un ka ir jāizskauž tie faktori, kurus var izmantot teroristi, kā, piemēram, upuru dehumanizēšana, vardarbīgu konfliktu rašanās un ieilgšana, slikta pārvaldība, pilsonisko tiesību aizskaršana vai cilvēktiesību pārkāpumi, diskriminācija reliģisku vai etnisku iemeslu dēļ, politiska atstumtība vai sociālekonomiska marginalizācija;

9. uzskata, ka ir tikpat svarīgi, lai Eiropas Savienības ārējā rīcība starptautiskā terorisma apkarošanas jomā būtu vērsta arī uz to, lai teroristiem *sarežģītu* piekļūšanu līdzekļiem terora aktu veikšanai, atņemot viņiem iespēju ceļot, piekļūt saziņas līdzekļiem un demonstrēt noteiktu uzskatu pieņemšanu, izmantot tīmekli, saņemt finansiālu atbalstu, piekļūt ieročiem, gan parastajiem, gan kodolieročiem, bioloģiskajiem, ķīmiskajiem vai radioaktīvajiem ieročiem, un viegli sasniegt savus mērķus un panākt vēlamās sekas;

10. šajā sakarā uzskata, ka aizsardzības jomas pasākumi, kas ietverti Eiropas Savienības stratēģijā cīņai pret terorismu, ir vērsti šajā virzienā, tomēr uzskata, ka to faktiskā efektivitāte ir ārkārtīgi dažāda un ka pastāv daudz citu iespēju Eiropas Savienības ārējās

rīcības ziņā;

11. iesaka izlēmīgāk izmantot visus instrumentus, kas Eiropas Savienībai ir pieejami tās ārējā rīcībā, lai, piemērojot sankciju vai piespiedu pasākumus, *atturētu* dažas dalībvalstis no atbalsta sniegšanas teroristu grupām un no teroristu aktivitāšu rīkošanas, finansēšanas, veicināšanas vai jebkāda cita veida atbalsta;

12. pilnībā atbalsta nepieciešamību *attīstīt* dalībvalstu spēju novērst terorismu, veicinot likuma varu un cilvēktiesību ievērošanu un izveidojot efektīvas krimināltiesu sistēmas, kā arī veicinot kvalitatīvu izglītību, reliģisko un kultūras toleranci un integrācijas dialogu ar tiem, kas izsakās radikāli un var izraisīt nedemokrātisku rīcību, nevis ar apspiešanu, vajāšanu un iztēlošanu nelabvēlīgā gaismā;

13. uzskata, ka terorisma draudu novēršanas spējas attīstībai ir arī nepieciešams, lai valstis neļautu finansēt terorismu, rūpētos par transporta drošību, izmantotu tīmekļa sniegtās iespējas terorisma apkarošanai, uzlabotu iespējamo teroristu uzbrukumu mērķu aizsardzību un spēju reaģēt uz uzbrukumiem, kā arī valstu spēju nepieļaut, lai teroristu rīcībā nonāktu kodolmateriāli, bioloģiski, ķīmiski vai radioaktīvi materiāli;

14. uzsver nepieciešamību cīņā pret terorismu *aizsargāt* cilvēktiesības un indivīdu brīvības, izmantojot pieejamos starptautiskos instrumentus, jo cilvēktiesības ir ne tikai viena no mūsu kultūras svarīgākajām vērtībām vai mūsu ārējās rīcības sastāvdaļa un to pārkāpšana faktiski ir skaidrs kaitējums cīņai pret terorismu un acīmredzama teroristu uzvara;

15. uzskata, ka ir ļoti svarīgi, lai terorisma apkarošanai būtu pietiekami cilvēku un budžeta līdzekļi; atbalsta dažādos Komisijas priekšlikumus šajā sakarā; ierosina, ka, īstenojot EDAP operāciju cīņā pret terorismu, kopējo izmaksu finansējumu segtu no Eiropas Savienības budžeta; atbalsta starptautiska fonda izveidi, kas finansiāli atbalstītu valstis, kuru rīcībā ir mazāk līdzekļu, lai tās varētu sekmīgi pildīt savus pienākumus cīņā pret terorismu;

Par līdzekļiem, kas Eiropas Savienībai ir pieejami saistībā ar tās ārējo rīcību cīņai pret terorismu

16. uzsver dažādos reaģēšanas veidus, kas Eiropas Savienībai ir pieejami tās ārējā rīcībā saistībā ar cīņu pret terorismu, un nepieciešamību saskaņot un konsekventi izmantot politikas, profilakses un represiju, policijas un tiesu iestāžu sadarbības, izglītības un apmācības instrumentus, kā arī visus citus reaģēšanas veidus, kas pēc Apvienoto Nāciju Organizācijas pieprasījuma un ar tās atbalstu iekļaujas daudzpusējā stratēģijā;

17. tāpēc atgādina savu priekšlikumu par Eiropas Savienības pretterorisma politikas lielākas konsekvences un efektivitātes panākšanu tās attiecībās ar trešām valstīm ar šādiem līdzekļiem:

   a) pastiprinot politisko dialogu par šo jautājumu ar visām valstīm, jo īpaši ar tām, ar kurām Eiropas Savienība un/vai tās dalībvalstis ir noslēgušas vai apspriedušas asociācijas vai sadarbības nolīgumus;

   b) sniedzot politisku, tirdzniecības un attīstības atbalstu mērenām islāma valstīm,

c) pastiprinot politisko dialogu terorisma apkarošanas jomā ar lielākajiem Eiropas Savienības partneriem (Amerikas Savienotās Valstis, Izraēla, Japāna, Austrālija, Kanāda, Krievija u. c.), nekādā veidā neaizskarot cilvēktiesību aizsardzības līmeni;

d) veicinot starptautisku vienprātību par globālas konvencijas pieņemšanu par starptautisko terorismu un par Ģenerālās asamblejas pieņemtās terorisma apkarošanas stratēģijas attīstību;

e) prasot, lai visas trešās valstis, ar kurām Eiropas Savienībai ir attiecības, parakstītu un ratificētu Apvienoto Nāciju Organizācijas trīspadsmit konvencijas, kas pastāv cīņas pret terorismu jomā;

f) stingri piemērojot noteikumu par cīņu pret terorismu, kas iekļauts nolīgumos ar šīm valstīm, nepieļaujot nekādus labojumus, kas mīkstinātu to saturu;

g) izveidojot iestāžu rīcības kodeksu Eiropas Savienības ārējām attiecībām, kuru Eiropas Parlaments ierosināja 2002. gadā;

h) pastiprinot sadarbību ar starptautiskajām un reģionālajām organizācijām, kas ir pirmajās rindās miera un globālās drošības uzturēšanā, kā ANO (un jo īpaši Drošības padome un tās Pretterorisma komiteja), EDSO, Eiropas Padome un NATO;

i) veicinot ANO Drošības padomes rezolūcijas 1540 (2004) stingru piemērošanu, lai nepieļautu, ka nevalstiskas struktūras un valstis, kas nav līguma par kodolieroču neizplatīšanu līgumslēdzējas puses, iegūtu kodolieročus, ķīmiskos vai bioloģiskos ieročus;

j) padarot efektīvāku izlūkinformācijas apmaiņu un sadarbību starp drošības un izlūkošanas dienestiem, kā arī starp dalībvalstu tiesībaizsardzības, tiesu un muitas iestādēm, jo īpaši Eiropolu, Interpolu un *Eurojust*;

18. prasa, lai Komisija un Padome uzstātu, lai visas trešās valstis vispārēji atzītu Starptautiskās Krimināltiesas jurisdikciju, un lai tās deklarētu, ka terorisms un noziegums pret cilvēci, kas attiecīgā gadījumā tai ir jātiesā;

19. uzskata, ka ir katrā ziņā jāveicina stabilitātes nostiprināšana ārpus Eiropas Savienības, izmantojot visus ārējai rīcībai pieejamos instrumentus un resursus un iesaistot tādus pasākumus kā:

a) jaunais stabilitātes instruments, kam ir jāsniedz jauna juridiskā bāze ilgtermiņa atbalstam tādās jomās kā cīņa pret terorismu, masu iznīcināšanas ieroču neizplatīšana, cīņa pret organizēto noziedzību, parasto ieroču atbruņošanās vai humānā drošība;

b) atbalsts līdz šī instrumenta spēkā stāšanās brīdim palīdzības stratēģijai, ko Eiropas Komisija izstrādājusi, lai trešām valstīm palīdzētu stāties pretī terorisma draudiem, un īstenošana saistībā ar tādām programmām kā *CARDS*, *TACIS*, *MEDA* u. c.;

c) šīs stratēģijas piemērošana visās Eiropas Savienības ārējās rīcības jomās, kā arī visās lielākajās attīstības atbalsta programmās, izņemot humāno palīdzību, kas pēc tās būtības ir bez nosacījumiem;

d) ātrās reaģēšanas mehānisma pastiprināta izmantošana civila un militāra rakstura operācijās;

e) Eiropas Biroja palīdzībai terorisma upuriem izveide, kurš būtu atskaites un kontakta punkts visiem Eiropas iedzīvotājiem, kas cietuši no pamattiesību neievērošanas saistībā ar terora draudiem, kas skar Eiropu un pārējo pasauli;

f) līdzīga biroja izveide saistībā ar ANO jauno pretterorisma stratēģiju, kurš sniegtu palīdzību visiem terora upuriem neatkarīgi no viņu pilsonības;

20. aicina Komisiju pēc iespējas drīzāk sniegt paziņojumu, kurā būtu ietverti visi pastāvošie mehānismi un palīdzības programmas, lai samazinātu un novērstu draudus drošībai, ar kuriem saskaras Eiropas Savienība un tās iedzīvotāji, un jo īpaši priekšlikumi un ieteikumi par Eiropas Savienības palīdzības programmu efektivitātes un saskaņotības uzlabošanu;

21. iesaka jau tagad izmantot iespējas, ko sniedz Līgums par Konstitūciju Eiropai, īstenojot tādas iniciatīvas kā:

a) ārkārtas situāciju plānu kopīga izstrāde, īstenojot solidaritātes un savstarpējas palīdzības noteikumu, ar mērķi novērst teroristu draudus vai uzbrukumus saskaņā ar Līguma par Konstitūciju Eiropai I-43. pantu;

b) īpašu policijas un/vai militāru operāciju izmantošana nepieciešamības gadījumā saskaņā ar EDAP kā Eiropas Savienības reakcija uz terorismu;

c) pastāvīgās strukturētās sadarbības un 23. protokolā paredzēto „kaujas grupu" pielāgošana jauniem uzdevumiem;

d) precīzu kritēriju noteikšana attiecībā uz spēka izmantošanu, pienācīgi ņemot vērā ANO ģenerālsekretāra ieteikumus, ko viņš sniedza savā 2005. gada 21. marta ziņojumā, kā arī svarīgo lomu, kas ANO Drošības padomei jāīsteno kolektīvās drošības veicināšanā, uzturēšanā un atjaunošanā;

Par Parlamenta kontroli attiecībā uz Eiropas Savienības iestāžu veikto cīņu pret starptautisko terorismu

22. uzsver lielo nozīmi, kas cīņā pret starptautisko terorismu piemīt apdraudējuma novēršanai, un nepieciešamību ar pārējām dalībvalstīm un Eiropas Savienības iestādēm reālā laikā dalīties ar visu iegūto informāciju, izmantojot drošas un efektīvas informācijas sistēmas un rūpīgi un profesionāli izvērtējot ziņojumus, ko sagatavojuši dažādi policijas un izlūkošanas dienesti

23. prasa Padomei pārskatīt un atjaunināt 2002. gada 20. novembra Iestāžu nolīgumu starp Eiropas Parlamentu un Padomi par Eiropas Parlamenta piekļuvi slepenai informācijai saistībā ar drošības un aizsardzības politiku[1], lai pilnveidotu pašreizējo klasificētās informācijas nodošanas procesu un lai garantētu, ka Eiropas Parlamentam nodod visu informāciju, kas pieejama starptautiskā terorisma apkarošanas jomā, nekādā gadījumā nepieļaujot, ka šo informāciju, ko iekšējā jomā attiecīgo dalībvalstu valdības vai starptautiskās organizācijas, pie kurām tās pieder, nodevušas valsts parlamentam vai kas tām jānodod, nevarētu aizturēt;

24. prasa, lai Padome savā ikgadējā pārskatā par KĀDP ne vien aprakstītu Eiropas Savienības darbību terorisma apkarošanas jomā, bet, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienību

[1] OV C 298, 30.11.2002., 1. lpp.

21. pantu, reāli apspriestos ar Eiropas Parlamentu par šīs cīņas pamataspektiem un galvenajām iespējām, kas ir viena no Eiropas drošības stratēģijas, Eiropas Savienības ārējās rīcības un KĀDP kopumā prioritātēm; uzskata, ka Eiropas Parlaments ir katrā ziņā jāinformē un ar to jāapspriežas liela teroristu uzbrukuma gadījumā, ja vajadzīgs, izmantojot īpašo komiteju, ko paredz iepriekšminētais 2002. gada 20. novembra Iestāžu nolīgums;

25. uzskata, ka augsta līmeņa politiskais dialogs, kurā reizi pusgadā tiekas EP, Padome un Komisija un kurā apspriež cīņu pret terorismu, ir labs piemērs iespējām, kas pastāv iestāžu sadarbībā terorisma apkarošanas jomā; ierosina šādas sanāksmes rīkot vismaz reizi ceturksnī un to, ka Eiropas Parlamenta delegācijas sastāvā būtu arī to komiteju priekšsēdētāji, kuras ir atbildīgas par ārējās rīcības trīs lielākajām jomām (ārlietas, starptautiskā tirdzniecība un attīstības sadarbība);

26. prasa, lai ziņojumi, ko Kopējās situācijas centrs (*SitCen*) sagatavo Eiropas Savienības Padomei, regulāri iesniegtu arī Eiropas Parlamentam, ja vajadzīgs, saskaņā ar kārtību, ko paredz minētais Iestāžu nolīgums;

27. uzskata, ka ir ļoti svarīgi, lai Eiropas Parlamentu iesaistītu Līguma par Konstitūciju Eiropai III-329. pantā paredzētā solidaritātes noteikuma izpildes mehānismā, jo īpaši tad, ja pieņemtie lēmumi rada sekas attiecībā uz EDAP;

28. prasa, lai Komisija un Eiropas terorisma apkarošanas koordinators Eiropas Parlamentam sniegtu ikgadēju ziņojumu par savas darbības attīstību šajā jomā un ņemtu vērā secinājumus un ieteikumus, ko Eiropas Parlaments varētu šajā ziņā formulēt;

29. vēlreiz aicina Padomi informēt Parlamentu par to, kā tiek regulāri īstenota Padomes 2001. gada 27. decembra Kopējā nostāja 2001/931/KĀDP par īpašu terorisma apkarošanas pasākumu piemērošanu [1] **(**teroristu grupu un organizāciju saraksts), un par to izvērtēšanu kopš 2001. gada;

30. apņemas ar dalībvalstu parlamentiem veidot ciešāku dialogu par cīņu pret starptautisko terorismu, lai nodrošinātu parlamentu kopīgu kontroli attiecībā uz dažādo drošības un izlūkošanas dienestu darbībām, jo Eiropas Parlamentam kā Eiropas Savienības iedzīvotāju pārstāvim ir jāīsteno publiska un pārredzama kontrole pār pasākumiem, ko Eiropas Savienība veic terorisma apkarošanas jomā, un jo īpaši pār Eiropas koordinatora darbību un to dažādo struktūru darbību, kas nodarbojas ar šo uzdevumu;

31.
uzdod priekšsēdētājam iesniegt šo rezolūciju Eiropadomei, Padomei, Komisijai, dalībvalstu valdībām un parlamentiem, Eiropas Padomei, Apvienoto Nāciju Organizācijai un tās specializētajām aģentūrām.

[1] OV L 344, 28.12.2001., 93. lpp.